

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про захист населення від інфекційних хвороб

Цей Закон визначає повноваження органів державної влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, встановлює правове регулювання відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, профілактичних щеплень, запобігання інфекційним захворюванням у закладах освіти і дитячих закладах оздоровлення та відпочинку, визначає права та обов'язки громадян та осіб, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб.

Заснований на принципах наукового підходу, превентивних заходів та міжнародної співпраці, цей закон спрямований на забезпечення безпеки громадян та здоров'я нації в цілому, шляхом вдосконалення системи моніторингу, реагування та координації дій у випадку виникнення інфекційних загроз.

Розділ I

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) благополучна епідемічна ситуація – інфекційні хвороби не реєструються або реєструються їх поодинокі випадки, відсутні сприятливі умови для поширення цих хвороб;

2) джерело збудника інфекційної хвороби (далі – джерело інфекції) – людина або тварина, заражені збудниками інфекційної хвороби;

3) епідемічна ситуація щодо інфекційних хвороб (далі – епідемічна ситуація) – показник епідемічного благополуччя території (об'єкта) у певний час, що характеризується рівнем і динамікою захворювання людей на інфекційні хвороби, наявністю або відсутністю відповідних факторів передачі інфекції та іншими обставинами, що впливають на поширення інфекційних хвороб;

4) збудники інфекційних захворювань – живі організми (віруси, бактерії, рикетсії, найпростіші, грибки, гельмінти, кліщі та інші патогенні паразити),

продукти їх життєдіяльності (токсини), патогенні білки, пріони, що можуть передаватися від заражених організмів до здорових і становлять ризик масового поширення;

5) календар профілактичних щеплень (далі – календар щеплень) – встановлений нормативно-правовим актом центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, перелік обов'язкових та рекомендованих профілактичних щеплень за віком та оптимальні строки їх здійснення;

6) національна технічна група експертів з імунопрофілактики (далі – НТГЕІ) – постійний незалежний консультативний дорадчий орган при центральному органі виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, що надає цьому органу рекомендації з питань формування та/або реалізації політики у сфері імунопрофілактики, наукових досліджень та проведення заходів з імунопрофілактики на основі доказової медицини та сучасних підходів. Положення про НТГЕІ, Положення про робочі групи НТГЕІ та персональний склад НТГЕІ затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

7) небезпечні інфекційні хвороби – інфекційні хвороби (у тому числі особливо небезпечні та соціально важливі), що характеризуються важкими та/або стійкими розладами здоров'я в окремих осіб, що хворіють, і становлять небезпеку для життя та здоров'я цих осіб та осіб, що їх оточують;

8) несприятлива подія після імунізації / туберкулінодіагностики – будь-який несприятливий, з медичної точки зору, випадок, що спостерігається після імунізації / туберкулінодіагностики (у тому числі побічна реакція після імунізації / туберкулінодіагностики) та необов'язково має причинно-наслідковий зв'язок з використанням вакцини та/або туберкуліну. Несприятливою подією може бути будь-яка несприятливе відхилення у результатах лабораторних досліджень, симптоми захворювання або захворювання;

9) осередок інфекційної хвороби – місце (об'єкт, територія), де виявлено джерело інфекції та відповідні фактори передачі інфекції;

10) особливо небезпечні інфекційні хвороби – інфекційні хвороби, у тому числі, карантинні, що характеризуються високою смертністю або важкими ускладненнями, а також здатністю до швидкого поширення;

11) побічна реакція – будь-яка ненавмисна і шкідлива реакція на вакцину, туберкулін, якщо вона спричинена чи прискорена активним компонентом (одним з інших компонентів) або пов'язана з порушеннями, що виникають у процесі виробництва вакцини, туберкуліну, включаючи пристрій для введення, що надається виробником;

12) соціально важливі інфекційні хвороби – інфекційні хвороби (туберкульоз, інфекційні хвороби, що передаються статевим шляхом, ВІЛ-

інфекція, лепра), що характеризуються швидкістю і непередбачуваністю поширення, можливістю появи нових форм, мають велику кількість негативних наслідків і загрожують здоров'ю і життю людей, виникнення і розповсюдження яких пов'язане переважно з несприятливими соціально-економічними умовами;

13) холодовий ланцюг – це безперервно функціонуюча система, що забезпечує оптимальний температурний режим зберігання і транспортування на всіх етапах переміщення вакцин, анатоксинів та алергену туберкульозного від виробника імунологічного лікарського засобу до споживача.

2. Інші терміни вживаються в цьому Законі у значеннях, наведених в Основах законодавства України про охорону здоров'я, законах України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення», «Про систему громадського здоров'я», «Про лікарські засоби», інших законодавчих актах України.

Стаття 2. Законодавство про захист населення від інфекційних хвороб

1. Відносини у сфері захисту населення від інфекційних хвороб регулюються Конституцією України, Основами законодавства України про охорону здоров'я, законами України «Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ», «Про подолання туберкульозу в Україні», «Про систему громадського здоров'я», «Про лікарські засоби», цим Законом, іншими нормативно-правовими актами.

Стаття 3. Міжнародні договори

1. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші норми, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються норми цього міжнародного договору.

Розділ II

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ТА РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Кабінет Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) спрямовує, координує та контролює діяльність міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади у галузі охорони здоров'я;

2) забезпечує фінансування, організацію матеріально-технічного оснащення закладів охорони здоров'я, юридичних та фізичних осіб, залучених до проведення заходів і робіт, пов'язаних з ліквідацією епідемій, координацію проведення цих заходів і робіт;

3) встановлює та відмінює карантин відповідно до рішення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України

4) встановлює під час дії карантину, перелік лікарських засобів та медичних виробів, що необхідні для запобігання поширенню епідемій, пандемій, та/або товарів, що мають істотну соціальну значущість;

5) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією та законами України.

Стаття 5. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) спрямовує та координує здійснення оперативних функцій громадського здоров'я суб'єктами відносин у сфері громадського здоров'я в межах їх компетенції, у тому числі з урахуванням рекомендацій та документів Всесвітньої організації охорони здоров'я;

2) розробляє та подає на затвердження Кабінету Міністрів України проекти стратегій щодо захисту населення від інфекційних хвороб,

3) подає звіти про хід і результати реалізації стратегій щодо захисту населення від інфекційних хвороб;

4) приймає підзаконні нормативно-правові акти у відповідній сфері;

5) здійснює інші повноваження відповідно до Конституції України, цього та інших законів.

Розділ III

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ, ПРОФІЛАКТИКА ТА

НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ ХВОРИМ НА СОЦІАЛЬНО ВАЖЛИВІ ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ

Стаття 6. Профілактичні щеплення

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я з урахуванням рекомендацій НТГЕІ, визначає перелік інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом імунопрофілактики, перелік обов'язкових профілактичних щеплень, календар щеплень.

2. Обов'язкові профілактичні щеплення, профілактичні щеплення за станом здоров'я та за епідемічними показаннями проводяться для населення безоплатно.

Закупівлі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення обов'язкових профілактичних щеплень здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України;

Закупівлі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення профілактичних щеплень за станом здоров'я або епідемічними показаннями:

1) у разі встановлення Кабінетом Міністрів України карантину на території України, у зв'язку з загрозою виникнення епідемії інфекційної хвороби – здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України, а також з інших джерел, не заборонених законодавством;

2) у разі встановлення карантину на певній території через загрозу виникнення епідемії інфекційної хвороби – здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України та відповідних місцевих бюджетів;

3) за станом здоров'я – здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України.

Забезпечення пацієнтів лікарськими засобами здійснюється у порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Органи місцевого самоврядування можуть розробляти та затверджувати місцеві програми з проведення профілактичних щеплень проти інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом імунопрофілактики. Забезпечення фінансування таких програм відбувається за кошти відповідного місцевого бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством.

3. Порядок розподілу та передачі імунобіологічних препаратів (вакцин) та медичних виробів, які використовуються для профілактичних щеплень до надавачів медичних послуг, які уклали договори з національною Службою

здоров'я України, у тому числі до надавачів медичних послуг за програмою державних гарантій медичного обслуговування населення, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

4. Рішення про проведення додаткових обов'язкових профілактичних щеплень населення за епідемічними показаннями у разі загрози виникнення епідемії інфекційної хвороби на:

території України – ухвалюється Кабінетом Міністрів України;

території адміністративно-територіальної одиниці – ухвалюється керівником Ради міністрів Автономної Республіки Крим або відповідної місцевої державної адміністрації за поданням головного державного санітарного лікаря цієї територіальної одиниці;

об'єктах (частинах, підрозділах) Збройних Сил України або інших військових формувань чи правоохоронних органів або серед їх особового складу – ухвалюється командиром (начальником) або керівником такого військового формування чи правоохоронного органу за поданням головного державного санітарного лікаря відповідного військового формування чи правоохоронного органу, погодженим з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

5. Медичні та фармацевтичні працівники, які проводять профілактичні щеплення, повинні мати відповідну підготовку з питань їх проведення, завірену Сертифікатом та зобов'язані керуватися вимогами Положення про організацію та проведення профілактичних щеплень, що затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

6. Профілактичні щеплення проводяться за відсутності у особи, яка вакцинується, підтверджених медичних протипоказань, після огляду лікаря та надання інформації про ефективність щеплень та можливі поствакцинальні реакції.

Якщо особа та (або) її законні представники відмовляються від профілактичних щеплень, медичний працівник повинен взяти у них відповідне письмове підтвердження про відмову, а у разі небажання надати таке підтвердження – засвідчити це письмово. Порядок письмового підтвердження або засвідчення відмови від проведення профілактичних щеплень та відповідні форми затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

7. Відомості про профілактичні щеплення, побічні реакції чи несприятливі події після імунізації / туберкулінодіагностики або про відмову від профілактичних щеплень підлягають обов'язковому статистичному обліку і вносяться до електронної системи охорони здоров'я та первинно-облікової

документації у встановленому законодавством порядку.

8. Перелік медичних протипоказань до проведення профілактичних щеплень, порядок їх проведення та реєстрації побічних реакцій чи несприятливих подій після імунізації / туберкулінодіагностики встановлюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

Стаття 7. Вимоги до імунобіологічних лікарських засобів, контроль за їх якістю та застосуванням

1. Для профілактичних щеплень застосовуються імунобіологічні лікарські засоби зареєстровані в Україні в установленому законодавством порядку.

2. Імунобіологічні лікарські засоби відпускаються аптечними закладами споживачам лише за рецептом лікаря у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

3. Контроль за дотриманням вимог законодавства щодо забезпечення ефективності, якості та безпеки імунобіологічних лікарських засобів і правил їх обігу здійснюється відповідно до законодавства про державний нагляд (контроль) у сфері лікарських засобів.

Контроль за відповідністю імунобіологічних лікарських засобів, що застосовуються у медичній практиці, вимогам державних і міжнародних стандартів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

4. Імунобіологічні лікарські засоби мають зберігатися та транспортуватися з дотриманням відповідних температурних умов системи холодового ланцюга, визначених в інструкціях про їх застосування. Контроль за дотриманням умов системи холодового ланцюга здійснюється у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

5. Зберігання, транспортування, а також знешкодження непридатних для використання імунобіологічних лікарських засобів здійснюється з дотриманням санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм. Контроль за дотриманням встановлених порядку та умов зберігання, транспортування, знешкодження імунобіологічних лікарських засобів здійснюється центральним

органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів.

6. Про кожний випадок побічної реакції чи несприятливих подій після імунізації / туберкулінодіагностики заклади та установи охорони здоров'я незалежно від форм власності зобов'язані терміново повідомити уповноважену центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я спеціалізовану експертну організацію у сфері доклінічного вивчення, клінічних випробувань та державної реєстрації лікарських засобів відповідно до порядку здійснення фармаконагляду, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Стаття 8. Запобігання інфекційним захворюванням дітей у закладах освіти і дитячих закладах оздоровлення та відпочинку

1. Зарахування дітей до закладів освіти і дитячих закладів оздоровлення та відпочинку проводиться за наявності витягу з медичної картки дитини, виданого в порядку, встановленому законодавством, медичним працівником, з яким укладено декларацію про вибір лікаря, який надає первинну медичну допомогу, якщо дитині проведено профілактичні щеплення згідно з календарем щеплень і вона не перебувала в контакті з особами, що хворіють на інфекційні хвороби або з носіями збудників інфекційних хвороб.

2. Дітям, які не отримали профілактичних щеплень згідно з календарем щеплень, відвідування закладів освіти і дитячих закладів оздоровлення та відпочинку не дозволяється.

У такому разі право дитини на освіту може бути реалізовано у заочній, дистанційній, мережевій, індивідуальній або інших визначених законодавством формах освіти.

Якщо профілактичні щеплення дітям проведено з порушенням установлених календарем обов'язкових щеплень строків та/або у зв'язку з підтвердженими медичними протипоказаннями, при благополучній епідемічній ситуації за рішенням лікарсько-консультативної комісії закладу охорони здоров'я вони можуть бути прийняті до закладу освіти або дитячого закладу оздоровлення та відпочинку та відвідувати його.

Стаття 9. Права та обов'язки громадян та громадських об'єднань, суб'єктів господарювання у сфері захисту людей від інфекційних хвороб

1. Громадяни, громадські об'єднання та суб'єкти господарювання у сфері господарювання у сфері захисту людей від інфекційних хвороб мають право на отримання достовірної інформації щодо епідемічної ситуації в Україні.

2. Громадяни, громадські об'єднання та суб'єкти господарювання у сфері господарювання у сфері захисту людей від інфекційних хвороб мають право брати участь в обговоренні питань щодо розміщення та будівництва об'єктів, що можуть негативно впливати на епідемічну ситуацію, проєктів державних цільових, регіональних і місцевих програм з питань захисту населення від інфекційних хвороб і вносити пропозиції з цих питань до відповідних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, установ і організацій.

3. Права та обов'язки суб'єктів господарювання в сфері захисту населення від інфекційних хвороб визначається законодавством про систему громадського здоров'я.

Власники, керівники та інші посадові особи суб'єктів господарювання зобов'язані, в межах своїх повноважень, здійснювати визначені законодавством про систему громадського здоров'я заходи щодо захисту населення від інфекційних хвороб.

Стаття 10. Права громадян, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб

1. Громадяни, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, мають право на:

безоплатне лікування за програмою медичних гарантій у надавачів медичних послуг та у державних наукових установах у порядку встановленому законодавством;

отримання достовірної інформації про результати медичного огляду, обстеження та лікування, а також на отримання рекомендацій щодо запобігання поширенню інфекційних хвороб;

звернення до суду з позовами про відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю внаслідок порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб.

2. Іноземцям та особам без громадянства, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, медична допомога надається відповідно до законодавства та міжнародних договорів України.

Стаття 11. Обов'язки осіб, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб

1. Особи, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, зобов'язані:

вживати рекомендованих медичними працівниками заходів для запобігання поширенню інфекційних хвороб, відповідно до галузевих стандартів у сфері охорони здоров'я та порядків надання медичної допомоги, які розробляються і затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

виконувати вимоги та рекомендації медичних працівників щодо порядку та умов лікування, відповідно до галузевих стандартів у сфері охорони здоров'я та порядків надання медичної допомоги, дотримуватися режиму роботи закладів охорони здоров'я та наукових установ, у яких вони проходять лікування;

проходити у встановлені строки необхідні медичні огляди та обстеження.

Стаття 12. Заходи правового і соціального захисту медичних та інших працівників, зайнятих у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

Захворювання на інфекційні хвороби медичних, фармацевтичних та інших працівників, що пов'язані з виконанням професійних обов'язків в умовах підвищеного ризику зараження збудниками інфекційних хвороб (надання медичної допомоги особам що хворіють на інфекційні хвороби, роботи з живими збудниками та в осередках інфекційних хвороб, дезінфекційні заходи тощо), належать до професійних захворювань.

Держава забезпечує страхові виплати в таких розмірах медичним працівникам закладів охорони здоров'я:

1) у разі встановлення групи інвалідності внаслідок захворювання на особливо небезпечні інфекційні хвороби, протягом одного року з дня захворювання, за умови, що таке захворювання пов'язане з виконанням професійних обов'язків в умовах підвищеного ризику зараження, - залежно від встановленої працівнику групи інвалідності та ступеня втрати професійної працездатності, але не менше 300-кратного розміру прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року, в якому встановлено групу інвалідності;

2) у разі смерті працівника внаслідок захворювання на особливо небезпечні інфекційні хвороби, протягом одного року з дня захворювання, за умови, що таке захворювання пов'язане з виконанням професійних обов'язків в умовах підвищеного ризику зараження – у 750-кратному розмірі прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року.

Розмір та порядок здійснення страхових виплат, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, визначаються Кабінетом Міністрів України.

У разі настання обставин, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, страхова виплата призначається і виплачується працівникові протягом одного місяця з дня виникнення права на страхову виплату.

У разі настання обставин, передбачених пунктом 2 частини другої цієї статті, страхова виплата призначається і виплачується разово та в рівних частинах членам сім'ї, батькам та утриманцям померлого працівника протягом одного місяця з дня виникнення права на страхову виплату. Члени сім'ї та батьки померлого працівника визначаються відповідно до Сімейного кодексу України.

Для цілей цієї статті медичними працівниками (працівниками) закладів охорони здоров'я є: медичні працівники закладів охорони здоров'я всіх форм власності, наймані медичні працівники фізичних осіб - підприємців, які одержали ліцензію на провадження господарської діяльності з медичної практики, а також фізичні особи - підприємці, які одержали ліцензію на провадження господарської діяльності з медичної практики і безпосередньо надають медичну допомогу.

Стаття 13. Надання медичної допомоги особам, що хворіють на соціально важливі інфекційні хвороби (туберкульоз, інфекційні хвороби, що передаються статевим шляхом, ВІЛ-інфекція, лепра)

1. Особи, які хворіють на соціально важливі інфекційні хвороби, підлягають своєчасному та ефективному лікуванню, періодичним обстеженням і медичному нагляду.

2. Лікування, обстеження та медичний нагляд за особами, що хворіють на соціально важливі інфекційні хвороби у надавачів медичних послуг за програмою медичних гарантій проводяться безоплатно (за рахунок коштів Державного бюджету України), а також за кошти місцевих бюджетів.

3. Іноземцям та особам без громадянства, які перебувають в Україні і хворіють на соціально важливі інфекційні хвороби, медична допомога надається відповідно до законодавства та міжнародних договорів України.

4. Закордонні дипломатичні установи України видають візи на в'їзд в Україну іноземцям та особам без громадянства за умови пред'явлення документа про відсутність у них туберкульозу в активній формі та ВІЛ-інфекції, якщо інше не встановлено міжнародними договорами України.

Стаття 14. Надання медичної допомоги людям, які хворіють на лепру

1. Надання медичної допомоги людям, які хворіють на лепру здійснюється відповідно до галузевих стандартів в сфері охорони здоров'я, у тому числі у спеціалізованих лікувально-профілактичних закладах. Положення про спеціалізовані лікувально-профілактичних заклади для лікування лепри

затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Стаття 15. Відповідальність за порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб

1. Батьки / опікуни, особи, що їх замінюють, або інші законні представники, несуть відповідальність за відмову від проведення обов'язкових профілактичних щеплень дітям, у разі настання серйозних наслідків для таких осіб внаслідок інфекційної хвороби, якій можна запобігти шляхом імунопрофілактики.

2. Медичні працівники, які своїми словами чи діями схилили до відмови від таких профілактичних щеплень.

3. Посадові особи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, закладів охорони здоров'я, несуть відповідальність за відмову у наданні інформації, умисне спотворення або приховування об'єктивних даних про захворюваність населення на інфекційні хвороби.

4. Особи, винні в порушенні законодавства про захист населення від інфекційних хвороб, несуть цивільно-правову, дисциплінарну, адміністративну або кримінальну відповідальність відповідно до законодавства.

Розділ IV

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 16. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб здійснюється шляхом укладання міжнародних договорів, участі в міжнародних програмах і проектах, обміну інформацією та досвідом роботи, розвитку торгівлі імунологічними та іншими лікарськими засобами, виконання Міжнародних медично-санітарних правил 2005 року, надання взаємодопомоги, наближення законодавства України в цій сфері до законодавства ЄС тощо.

Розділ V

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через дев'ять місяців з дня набрання ним чинності.

2. Визнати таким, що втратив чинність з дня введення в дію цього Закону Закон України «Про захист населення від інфекційних хвороб» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228 із наступними змінами).

3. У Законі України «Про систему громадського здоров'я»:

1) частину першу статті 7 доповнити новими пунктами такого змісту:

«14) забезпечує розробку та затверджує перелік товарів, що мають істотну соціальну значущість;

15) встановлює граничні ціни для оптової та роздрібною торгівлі товарами протиепідемічного призначення, що необхідні для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб, та/або товарами, що мають істотну соціальну значущість, з урахуванням постачальницько-збутової надбавки та граничної торговельної (роздрібною) надбавки»;

2) пункт четвертий та абзац третій пункту п'ятого Розділу IX. Прикінцеві та перехідні положення виключити.

4. Кабінету Міністрів України:

на момент введення в дію цього Закону привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом та забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

протягом 9 місяців із дня опублікування цього Закону підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України проект закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо врегулювання питань, пов'язаних з імунопрофілактикою» з метою запровадження адміністративної та/або кримінальної відповідальності за відмову від проведення обов'язкових профілактичних щеплень неповнолітнім особам, у разі настання ускладнень для таких осіб внаслідок інфекційної хвороби, якій можна запобігти шляхом імунопрофілактики, а також медичних працівників, які своїми словами чи діями схилили до відмови від профілактичних щеплень.

Голова Верховної Ради

України